

Jan Šimáně – Galén, byl čapkovým Galénem celý život

Už jsou to už tři roky, co odešel 13. února, kolem půl páté odpoledne, ve věku 89 let náš velký kamarád, bratr a můj rodinný přítel Jan Šimáně – Galén, který byl propagátor přátelství rozrůzněných, Březových lístků i setkání vedoucích volnočasových aktivit – CVVZ, VVZek, spoluautor Nepokořené, redaktor ABC, šéfredaktor Skauta Junáka... zakladatel Galénovy nadace, Galénova nadačního fondu a otec Březových lístků.

Galén byl čtrnáct dní v nemocnici se zápalem plic. Po přeléčení byl opět u své dcery Dobromily v Táboře. Tam v klidu zemřel 13. února 2013. Rozloučení s ním proběhlo v úzkém kruhu rodinném. Rozloučení s jeho přáteli bylo v dubnu 2013 při uložení jeho popela do rodinné hrobky na Vinohradském hřbitově v Praze.

O nějakém Galénovi jsem se dozvěděl už z časopisu ABC mladých techniků a přírodovědců, který jsem si kupoval, jako každý kluk v šedesátých letech. Pak jsem o něm slyšel od svého tatky. Nakonec i v roce 1968, když můj tatka tehdy přijel se skauty z Prahy, projel všemi kontrolami, a v autě měl schované, pod rezervou a sedačkami, Nepokořenou svobodu, kterou jsme pak s bráškou a ostatními skauty distribuovali po teplickém okrese. Pak jsem ho znal jako šéfredaktora časopisu Skaut – Junák, ale osobně jsme se seznámili až v roce 1990. Okamžitě jsme si kápli do noty, já byl nadšený Březovými lístky a dalšími formami, metodami i prostředky

Přátelství rozrůzněných. Tehdy jsem se kamarádil s Josefem Bláhou – Řeštlákem (člen vedení Jestřábových Hochů od Bobří řeky – pražská Dvojka), Jendou Potůčkem (časopis Kormorán, dnes úspěšný novinář), Petrem Molkou – Bestem (ČTU, Adam), Václavem Průchou (dnes v důchodu, ale donedávna pracoval na úřadu Jihočeského kraje, nositele BL ze šedesátých let), Jarkou Vosátkovou – babičkou Jarkou - Hýlačkou (KČT Tábor)..., byl jsem zakládajícím členem skautského oddílu Karibu na našem tábořském sídlišti, oblastním skautským tiskovým zpravodajem, který vydával v nákladu 1.800 – 2.500 výtisků Zpravodaj pro skauty celé Žižkovy oblasti. Sledoval jsem vznik Galénovy nadace. Mnohokrát jsme s Jendou Šimáněm a Mírou Fučkem o tom mluvili. Stále jsem byl jen propagátorem jeho nádherných myšlenek až jednoho dne mne PONS zvolil tiskovým mluvčím Galénovy nadace. To jsem dělal několik let. Vydával jsem zpravodaj 5pé a snažil jsem se propagovat

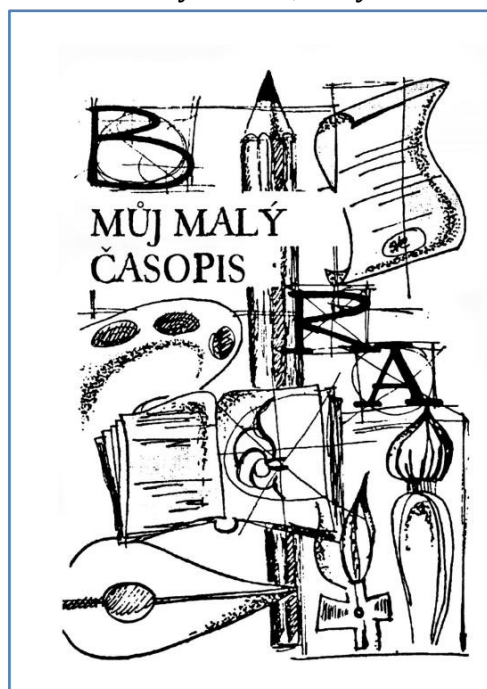

Vekou pedagogickou hru, která vnikla už v roce 1965 a byla zaměřená na sebevýchovu, výchovu a rozvoj jedince v malém kolektivu – mikrokolektivu, tzn. klubů, rodin, ale i skautských družin a ostatních malých kolektivů ve všech dětských a mládežnických organizacích. Snažil jsem se i odrážet negativní názory, které chtěly očerňovat našeho Galéna. Snažil jsem se je eliminovat a napravovat zkreslené a hysterické výlevy některých jedinců i novinářů, ale i ve vlastních řadách v mikrokolektivech. To se nám v daných chvílích dařilo lépe a hůře. Byli jsme fajn kolektiv okolo Galéna, kterým šlo o věc a ne o žabomyší slovní potyčky. Vytvořili jsme regionální správce pyramid, snažili jsme se o vytvoření nějaké fungující struktury. To se však nám nepovedlo. Naopak bylo mnoho odpůrců nějakých rozšířených pravidel a zákonitostí. Přesto jsme se vždy na PONSech a CVVZ domluvili a snažili se oprostít od nezdravých osobních mindráků některých nositelů Březových lístků. Přesto se nám podařilo vysvětlit, že Březový lístek není řád či vyznamenání ale poděkování od srdce za práci těm, kteří pracují a podporují práci s dětmi a mládeží. Stejně tehdy byl rozkvět získávání Dekretů míst a měst přátelství, Diplomů 7 Fričů apod. Zakládali jsme Sdružení amatérských novinářů, dětský rozhlas, Informační centrum pro mládež v Táboře a další organizace pro rozvoj dětí a mládeže. Nezapomínali jsme ani na udělování Žlutých kvítků nejen těm nejmenším, ale i jako jednorázové poděkování lidem mimo pyramidu jako Foglarův Žlutý kvítek, například v Libereckém a Jihočeském kraji.

Galén byl vždy skvělý, sršel nápady, a tak jsme ho občas museli doslova brzdit, aby se Velká pedagogická hra nestala nepřehlednou a pouze papírovou záležitostí. Jenda vždy nás vyslechl, a pokud náš názor by konstruktivní, tak dokázal ustoupit a řídil se našimi návrhy. Není pravda, že byl neústupný a dělal si, co chtěl. Je pravda, že občas nechal udělit Březový lístek i kontraverznímu člověku. Dodnes jsem přesvědčen o tom, že v rámci celého procesu to byl nejen malý zanedbatelný detail, ale na který, podle mého názoru, jako zakladatel měl i morální právo.

Galén byl kromě jiného skvělý vyprávěč, který vždy dokázal zaujmout a pro věc nadchnout nejen děti, ale i mládež a dospělé. Řada nositelů Březových lístků má i jeho podpis na udělovacím dekretu, kterého si velmi cení, vedle těch, kteří ho navrhli. Zapsal se do našich srdcí, a tak bude vždy s námi, vždy bude v nás. Pokud se na nás dívá tam se shora, tak musí mít

radost, že se stále snažíme udržovat jeho nádherné myšlenky i v dnešním přetechnizovaném světě. Vždyť jeho Přátelství rozrůzněných si dala do vínku i Asociace nestátních neziskových organizací Jihočeského kraje.

[WWW.ANNOJCK.CZ](http://www.annojck.cz)

anno
JIZNÍ ČECHY
neziskových organizací Jihočeského kraje

OBČASNÍK
PRO ČLENY ASOCIACE NNO JIHOČESKÉHO KRAJE,
KTERÍ PROPAGUJÍ PŘÁTELSTVÍ ROZRŮZNĚNÝCH

BŘEZEN 2016

ZJEDNA * ANNO JČ ZALOŽENA V ROKU 2006 * B. ŘEHÁČEK * ZE ŽIVOTA ANNO JČ * ANNO JČ * PŘÍMLÁDKA * 60/2016

Rozbíháme se na plné obrátky

KRATCE

PROHLÁŠENÍ *Prvního místo v rámci brněnské asociace... (text continues)*

KRESLENÝ HUMOR

(text of cartoon)

NOVINKA O SPOLUPRACI MEZI JIHOČESKÝM KRAJEM A ASOCIACÍ NNO JIHOČESKÉHO KRAJE *(text continues)*

TRADIČNÍ VELKÝH OZKROVITELŮ NGO MARKET *(text continues)*

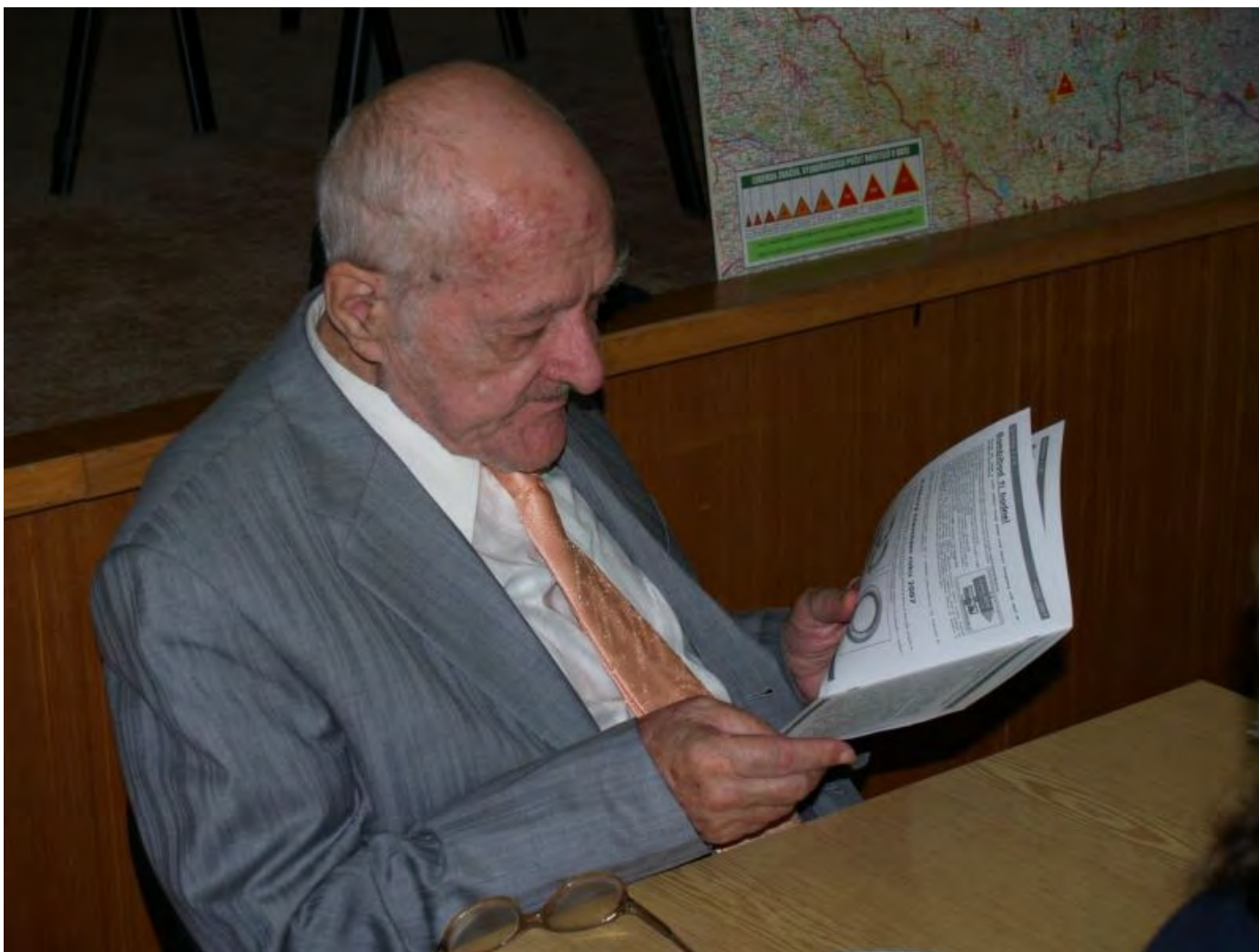
ŠKOLNÍ CASOPISU *(text continues)*

NOVEM LOGU *(text continues)*

ŘEHÁČEK

Životní cesty Jana Šimáněho - Galéna

Galén se aktivně zapsal do hnutí ve prospěch dětí a mládeže, zejména pak pro malé kolektivy. Pojdme se ohlédnout za jeho životní poutí, prezidenta, pak čestného prezidenta Galénovy nadace, který téměř v osmdesáti odešel jakoby do opožděného důchodu. Byl to stejně takový poloviční důchod, protože se aktivně zapojoval do posledních svých pozemských chvil, podle svých sil, na práci ve prospěch myšlenek Galénovy nadace, dnes Galénova nadačního fondu. Jan Šimáně se narodil 1. října 1924 v Praze a zemřel 13. února 2013.

DRUŽSTVO KAMARÁDŮ

V roce 1936, když bylo Jendovi dvanáct let, založil se svými sourozenci a letními kamarády v Bělči nad Orlicí první jakoby klub. Ale slovo klub tenkrát ještě neznali, protože s ním přišel Jaroslav Foglar až o rok později, říkali si Družstvo mladých kamarádů a kamarádek, které dospělí zkracovali na DMKK nebo si ho přejmenovali na "Karle dej mi korunu". Maminka jim vyšíla žlutou vlajku s červenými písmeny. V Bělči nad Orlicí hráli vlastní hry, které si vymýšleli a kreslili si mapy okolních lesů.

Galén se svými sourozenci

PARTA NEROZLUČNÝCH A PARTÁK

Když se objevila klubovní rubrika v Mladém hlasateli, dali si nový název Klub Parta nerozlučných a přestěhovali jej do Prahy. Byl to už celoroční klub, nejenom prázdninový. Od Jaroslava Foglar dostal číslo 8.229. Začali vydávat, v pěti výtiscích, na stroji psaný časopis Parták.

KDE JENDA ZÍSKAL PŘEZDÍVKU?

Bylo mu třináct a po premiéře Čapkovy hry Bílá nemoc v Národním divadle dostal přezdívku Galén, protože postava lékaře ho natolik zaujala, že o ní vyprávěl nejen kamarádům ve skautské klubovně (byl tehdy včletem 18. oddílu Junáka), tak v Sokolu (byl členem Sokola a žákem vršovické školy). Ani mu nevadilo, že doktor Galén byl v Bílé nemoci nakonec ušlapán zfanatizovaným davem vyznavačů války. Už tehdy prozaicky věděl, že mnoho dalších novodobých Galénů bude stále víc, že přemohou diktátora i jeho dav a věřil, že nastane věčný mír. Později se stal skautem a po válce i skautským vůdcem. Navštěvoval nedělní školy, byl aktivním členem Českobratrské církve evangelické a společně s otcem posluchačem přednášek YMCA.

PŘESTO SE NEJLÉPE CÍTIL V KLUBU

Klub Parta nerozlučných se scházel každodenně, někdy i několikrát za den a činnost v něm si organizovali sami. Nemusel tedy čekat celý týden na skautskou schůzku, čekat, až bude starší, aby mohl být rádcem. Svůj klub mohl vést už jako dítě, bez ohledu na věk. Stačily k tomu pouze vůdcovské schopnosti a dobré nápady, jak zabavit ostatní.

FAŠISTICKÁ OKUPACE

V roce 1941 byl zakázán Junák, kluby ale také časopisy jako byl Mladý hlasatel, ale Parta nerozlučných se nerozpustila, pokračovala dál ve své činnosti. Vzhledem k tomu, že vše bylo zakázané, tak se jeho činnost rozvinula doslova do velkých rozměrů. Foglarův čtenářský klub žil dál. V roce 1942 byly v klubu zavedeny kandidátské lhůty (nejméně tříměsíční) a přijímací zkoušky za člena. Asi v roce 1943 byly zavedeny čestné tituly junior a už od 16 let senior. V roce 1944 měl Klub Parta nerozlučných čtyřicet členů a už se dělil na družiny se samostatnými názvy a vedením.

TOTÁLNĚ NASAZEN V NĚMECKU

V roce 1944 byl dvacetiletý Jenda Šimáně nuceně totálně nasazen transportním rozkazem protektorátní vlády do Německa do Stuttgartu a Bemflingenu, kde byl přeškolen na soustružníka a frézaře. V Německu vedl tajný klub Čestí lvi a snažil se tu o sblížení s francouzskými, holandskými a polskými zajatci, se zavlčenými ukrajinskými dívkami i německými dělníky a vesničany.

ČASOPISY JELENÍ ŘEV A HRADLO

V letech 1944 až 1948 vycházel pod Galénovým vedením cyklostylovaný časopis Jelení řev a Hradlo (český název pro Semafor), který byl určen pokročilým.

KLUB UŽ AŽ 300 ČLENŮ

V květnu 1945 měl už Klub parta nerozlučných padesát a více členů. Nejstarší z nich pomáhali při pražském povstání stavět barikády. Mladý Jenda Šimáně - Galén byl pověřen zápisem bojů, který se zachoval. V té době počet členů Klubu Party nerozlučných závratně stoupal, během tří týdnů až na 300 členů a kandidátů. V jeho rámci vznikly tři oddíly, dva chlapecké a jeden dívčí, dále pak oddíl vlčat, světlušek a družina roverů.

GALÉN SE VZDĚLÁVÁ

V roce 1945 po skončení studií složil Jenda dodatečnou tzv. „válečnou maturitu“ a přihlásil se na vysokoškolská studia obchodní, filozofická a pedagogická, která však nedokončil pro nesoulad a spory s profesory. Přečasně pracoval jako účetní v Kooperativě. V roce 1945 Jenda absolvoval skautskou lesní školu, na které přednášeli bratři Plajner, Řehák, Wurn, Cívín, Petruš, Slánský a mnoho dalších osobností.

BYL TAKÉ KOMUNSTOU

V roce 1947 vstoupil Jenda Šimáně - Galén do Sociálně demokratické strany, která se však později spojila s Komunistickou stranou Československou. V roce 1948 po „vítězném únoru“ založil Galén pro záchranu skautského střediska samostatnou odnož Svazu mládeže, u které na sekretariátu otevřeně hlásal, že klub má uvědomělou křesťanskou většinu. Tehdy to prošlo, zatím to nikomu nevadilo... Prošlo mu to. Stejně

tak spoluzakládat v celostátním měřítku pionýrské oddíly Junáka (POJ). Ale o rok později bylo pionýrským sjezdem „J“ škrtnuto a propagace skautingu zakázána. V roce 1949 byl tedy Galén zaměstnán jako tajemník Pionýra. A když přišel povolávací rozkaz na vojnu, přijal ho jako velkou úlevu.

DŮSTOJNÍKEM V ARMÁDĚ

Jenda se nakonec stal důstojníkem Československé lidové armády (ČSLA), které mu umožňovalo jak hmotně zabezpečit rodinu, tak i ochraňovalo od spolupodílení se na nějakém řízení dětské organizace, které vedlo k formalismu. Se svým skautským střediskem i Klubem Parta nerozlučných si dopisoval i z vojny. Sloužil v Klatovech, Karlovicích a posléze v Milovicích, kde následovala aspirantura a doporučení na Vojenskou akademii v Lipníku nad Bečvou, a tak až do roku 1956 byl důstojníkem z povolání a působil v Bratislavě, Karviné a v Praze.

A STÁLE SI NEDAL POKOJ

Byl docela bezproblémovým důstojníkem, až do chvíle, kdy u něj našli tzv. “pionýrský dopis k dětským terénním hrám”, psaný na hlavičkovém papíře New York Herald Tribune. V tu chvíli se stal velmi podezřelým, a tak v roce 1956 odchází znechucen z armády. Nastupuje jako zástupce ředitele učiliště soustružníků a zámečníků OU SPZ Radotín u Prahy. O dva roky později je jmenován ředitelem krajského domu dětí a mládeže v Praze Karlíně. Tam se snaží rozvíjet přípravu instruktorů pro zájmové oddíly a tábory. Tam však dlouho nevydržel, protože jako nežádoucí byl požádán o odchod za netřídní kádrovou politikou.

ÁBÍČKO HO VZALO

V roce 1959 Jan Šimáně - Galén je už na prvním víkendovém srazu ABC se čtenáři, pod stany, u Radyně na Plzeňsku. Na jeho přípravách se podíleli V. Toman, S. Jílek a K. Dunda. O rok později odstartovala dlouhodobá hra Volá vesmír a v dalších etapách se rozvíjejí raketové posádky, hlídky ochránců přírody a dívčí kluby. Od roku 1961 se tyto kluby řadí do stovek. Nultou stovku dostal na starost právě Galén. V letech 1960 až 1967 pracuje jako redaktor v ABC. Šéfredaktorem je Vlastislav Toman (narodil se 17. července 1929, je českým novinářem, spisovatelem dobrodružných knih a scenárista komiksů. V letech 1959–1992 působil jako šéfredaktor časopisu ABC), který ho dokázal obhájit, i když Jenda měl tzv. „kádrový černý puntík“.

ZROD HRY ROZRŮZNĚNÝCH 5PÉ

V roce 1963 začaly využívat zkušeností s kluby redakce ABC mladých techniků a přírodovědců i ostatní média, například Mladá fronta, Pionýr, Větrník, Sedmička a další. Zkušenosti Ábíčka předával ostatním právě Jan Šimáně - Galén. Pro kluby se v té době dále zaváděly čestné tituly, které byly pětibodové a byly tak základem pozdějších 5PÉ od Galéna.

O Jaroslavu Foglarovi – Jestřábovi (narodil se 6. července 1907 a odešel 23. ledna 1999, Praha. Byl významný český spisovatel knížek pro mládež, významnou osobností českého skautského hnutí, redaktorem několika dětských časopisů a zážitkový pedagog. Pod svou skautskou přezdívkou **Jestřáb** vedl po značnou část svého života chlapecký skautský oddíl Pražskou Dvojku. Jako autor je nejvíce znám příběhy chlapeckého klubu Rychlé šípy, knihami Hoši od Bobří řeky, Přístav volá, Chata v Jezerní kotlině, Záhada hlavolamu, Modrá rokle...) se sice nesmělo mluvit, ale už v roce 1965 byla klubovní myšlenka tak silná, že ji respektoval i nejvyšší svazáci a Ústřední rada Pionýra ustavila komisi malých kolektivů, vlastně mikrokolektivu, a do jejího čela schválila Jana Šimáněho - Galéna. A tak se kozel stal zahradníkem. Organizovaly se srazy klubů v přírodě. Nejlepší byly na Ostravsku, a to díky Karlovi Líbovi (narodil se 17. 11. 1924 v Jiřicích u Brandýsa nad Labem, odešel 28. 7. 2000 v Ostravě-Hrabové. Karel vybudoval jeden z nejznámějších chlapeckých oddílů v Ostravě a v širokém okolí. Jemu věnoval doslova celý svůj život.) a tehdy chlapci Břetislavu Boháčovi (narodil se 17. 9. 1950. Byl klubistou ABC a brzo se z něho "vyklubal" výborný rádce, instruktor, zástupce vedoucího. Je velkým propagátorem a organizátorem Březového lístku. Později se aktivně zapojil do Galénovy nadace. Právě on přebíral prezidentství po Galénovi. Dodnes je rádcem pokračovatelů myšlenek Jana Šimáněho - Galéna). Klubovní hnutí začalo ovlivňovat i české turisty.

NARODILY SE BŘEZOVÉ LÍSTKY

V roce 1965 svolává Jan Šimáně - Galén první oddělené setkání dospělých. To se v budoucnu stalo základem velké výměny zkušeností, tzv. Celostátních a regionálních vzájemných velkých zkušeností (CVVZ a RVVZ). První setkání se konalo ve Skalním hnízdě v Prachovských skalách ve dnech 27. června až 2. července 1965. Právě tady se zrodily Březové lístky - poprvé byly uděleny, a to za spolupráce Jana Tůmy - Akéla, Břetě Boháče, Miroslava Chupíka - Bílý Los, Mirka Hrabince - Nemo a dalších. Systém Březových lístků měl tehdy ještě jen šest, později devět stupňů. Už od prvopočátku udělování mělo přísná pravidla - Březový lístek (BL) navrhuje člověk, ne nějaký orgán nebo instituce, návrh musí být podpořen desetinásobnou nebo větší silou podepsaných

přátel a vyšších stupňů může být udělena pouze polovina v porovnání s počtem nejbližších nižších stupňů.

Po následující tři roky byly březové lístky tajné a vyráběly se jen na papíře, kůži nebo na březové kůře, případně jednoduchým předáním vylisovaného březového lístku do kroniky nebo do památníku. Do 13. ledna 1966 byla písemně stanovená pravidla pro udělování prvních šesti stupňů březových lístků. V té době bylo uděleno již 77 Březových lístků 1. až 4. stupně.

V následujícím období byla vytvořena pravidla pro juniorský i navazující seniorský řada (ocenění pro "služebně" starších nositelů). Juniorská řada má devět stupňů Březových lístků (JUN je zkratka odvozená od slova junior. Ne Junák, jak někteří upravují historii) a seniorská řada tři stupně Březových lístků. Stejně je zveřejněno i podpisové pravidlo udělovacího dekretu.

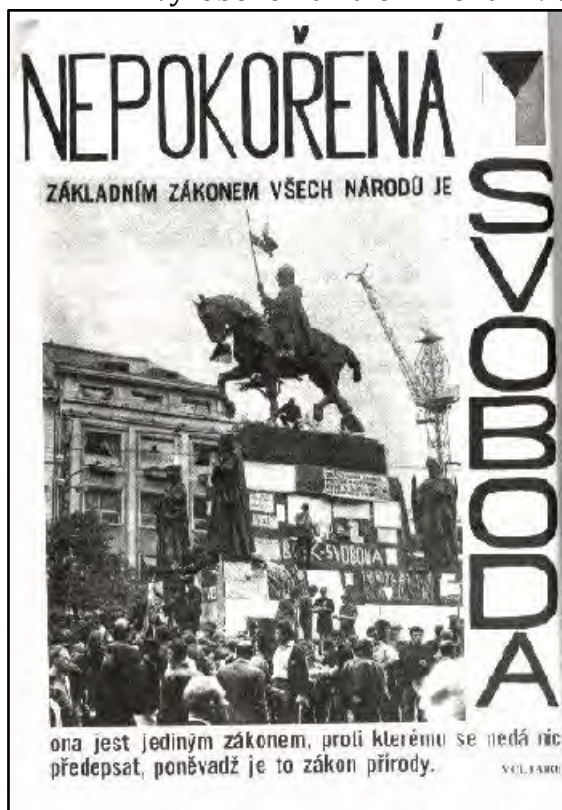
Už v termínu 28. června - 2. července 1966 probíhá kurz malých kolektivů v Bělče nad Orlicí. Tady došlo ke konečnému uzavření podoby juniorského řady Březových lístků. Juniorská řada se skládá z devíti stupňů Březových lístků, a to v zelené, světlemodré, tmavomodré, žluté, červené, oranžové, bílé, šedé a černé barvě. O několik let později se uzavírá i konečná podoba seniorské řady. Ta se skládá ze tří stupňů v barvách kovů - bronz, stříbro a zlato.

JAK TO BYLO S ODZNAKY?

Zpočátku nebyly. Od roku 1965 se udělovalo jen na papíře, březové kůře apod. Šlo tedy o nelegální záležitost redakce časopisu ABC mladých techniků a přírodovědců. První oficiální razidlo a první odznaky byly vyrobeny až v době Pražského jara v roce 1968. Autorem návrhu odznaku byl Milan Mádle z Liberce, který dal razidlo vyrobit. Odznak zobrazuje Březový lístek umístěný nad štítem s nápisem JUN. Razidlo bylo uloženo v redakci ABC. Pokus o jeho uchování selhal, když byl Jan Šimáně - Galén, tehdy šéfredaktor časopisu Junák, po srpnových událostech v roce 1968 zatčen a vězněn se razidla asi stala majetkem státní bezpečnosti. Přesto odznaky vyrobené razidlo z roku 1968 jsou po celých Čechách a Slovensku. Samotné nošení

odznaků je napadáno a dáváno do souvislosti se zakázanou a zrušenou organizací Junák (ta se však rozpustila o několik dní dříve, než byla zakázána - tzn. Stát zrušil něco, co vlastně už neexistovalo). Nepomohlo vysvětlování, přesvědčování, že původ zkratky „Jun“ znamená junior a není to skautský odznak. StB nebralo v úvahu ani to, že odznak má tvar březového lístku. Aby se neprovokovalo, tak nové odznaky mají podobu jen samotného březového lístku.

Druhé razidlo bylo vyrobené tajně, a to v roce 1979 na podnět Břeti Boháče z Ostravy. Následně proběhla blesková akce, při níž se během dvou týdnů sehnalo mezi lidmi 20.000 korun na výrobu nové raznice, o distribuci nových odznaků se nejvíce zasloužil Miroslav Hrabinec - Nemo (narodil se 13. 7. 1953. Skaut, jeden ze zakladatelů dětské organizace Duha. Nemo je významným reprezentantem Hnutí. Je velký organizátor her. Právě on stál na jaře 1997 za drobnou programově a organizačně metodickou příručku Juniverz II pro Hnutí mikrokollektivu, která se stala podkladem pro dnešní Pravidla Hnutí Březový lístek. Mirek patří mezi

pamětníky, kteří založili setkávání a výměny zkušeností značného počtu dobrovolníků, věnujících se mimoškolnímu životu dětí a mládeže. Pravidelně se účastní CVVZ jako lektor témat tábornických dovedností, stejně aktivně působil na PONSech Březového lístku.) Nové odznaky okamžitě zaplavily celou republiku. Dochází tak nepřímo k pojmovému grafickému sjednocení juniorských a seniorských odznaků. Členění je stejné - základní řada má devět stupňů olympijská tři stupně. Označení JUN a SEN se používá jen slovně.

V roce 1990 uskutečnilo výrobu odznaků také společenství Otevřený kruh (OK), které svůj název umístilo do lemu Navraceného štítu. Vložením textu vznikl jejich originální odznak, kterým se sice odlišili od odznaků razidla z roku 1968, ale kterým zůstali při původní symbolice. Autorem návrhu tohoto odznaku je J. Pospíšil - Davy z Holešova a odznaky z nového razidla (podzim 1990, Kroměříž) spatřily světlo světa počátkem roku 1991.

V roce 1992 se ukázalo, že hnutí potřebuje odznak mimo pyramidu, a tak vznikl Čestný Březový lístek pro významné osobnosti, pro ty, kteří se hry 5pé nezúčastní přímo a pro účely přiblížení a propagaci systému BL na veřejnosti. Plánovalo se, že to bude duhový BL, ale výroba se ukázala velmi nákladná, a tak je tento lístek zeleno-zlatý (symbolizuje řazení od zeleného až po zlatý Březový lístek). Odznak má větší formát než klasický. Autorem návrhu je Zbyněk Švábik ze Ždánic. Razidlo bylo vyhotoveno už v roce 1993.

OPĚT NEPOCHOPEN A V NEMILOSTI

V roce 1969 volební komise III. junáckého sněmu vyškrtla Galéna z kandidátky do náčelnictva. To však zvrátil tehdejší junácký náčelník Rudolf Plajner, který využil svého práva veta a kooptoval Galéna do náčelnictva chlapeckého kmene jako skautského šéfredaktora a experta klubovního života. V té době jsou ve skautu také otřesy. Někteří vědí, že pro mnohé, skautská euforie brzo skončí. Československo je obsazeno „spojeneckými vojsky“. Jan Šimáně - Galén je spoluautorem Nepokořená svoboda, která v roce 1968 protestovala proti okupaci vojsk Varšavské smlouvy. Následně Galéna zatýkají a vězní. Do roku 1989 se snaží tajně podporovat klubové hnutí a mikrokolektivy, ale veřejně moc nevystupuje, protože ví, že by hnutí ublížil.

Politické aparáty dětských a mládežnických organizací, které se v roce 1970 integrovaly, zaujaly výrazně nepřátelský postoj k odznakům Březového lístku. Svazáčtí funkcionáři a státní bezpečnost dokonce tvrdili, že Březový lístek v pyramidách ukrývá konspirace nepřátelské sítě, a tak právě proto není ústředím schválen. Tomu věřili (chtěli věřit) skoro až do roku 1989.

GALÉNOVA NADACE

GN - Galénův nadační fond

Jan Šimáně - Galén byl dva roky politickým vězněm za rozvratnou činnost. Po listopadu 1989 byl rehabilitován. Z peněz, které získal jako odškodné za neoprávněné věznění a jako odškodné za nucenou práci v Německu, celou částku 86.000 korun, založil Galénovu nadaci, která podporovala myšlenky 5pé. Avšak po změně zákona, kdy nadace některé činnosti nesměly dělat, měly povinnost mít nadační vklad půl milionu korun, se muselo rozhodnout, zda nadaci zrušit nebo ji přetvořit jako GN Galénův nadační fond. Jenda souhlasil s tím, a tak vznikl nadační fond a Hnutí Březový lístek. Bylo to období hledání, vymezování pojmů i mantinelů. Mnohokrát jsme vše přetvářeli, až jsme málem přišli o finanční a materiální prostředky bývalé nadace. Ale podařilo se, a tak se nakonec vytvořil nadační fond, zvolilo se nové, mladé vedení, které pokračuje v Galénových myšlenkách dodnes. Vedle toho existuje Hnutí Březový lístek. Obě formy se doplňují a snaží se naplňovat Galénovy myšlenky Přátelství rozrůzněných 5pé.

10

Galén na tábořské Bambiriádě 2008 a vlevo Jiří Ríki Řeháček na jedné z CVVZ s Galénem

NIKDY NEODEŠEL DO DŮCHODU

Pamatuji na dobu, když Galén své prezidentské křeslo v nadaci předával Břetovi Boháčovi, ale pak stále jezdil po školách, celostátních i regionálních výměnách zkušeností, letních táborech a všude rozsával Přátelství rozrůzněných. Nikdy neodmítl se účastnit různých akcí, jako byla například Bambi 2008 u nás v Táboře, když jsme slavnostně a veřejně na náměstí TGM udělovali Březové lístky. To už se u něj prohlubovala vyčerpanost i stáří, ale přesto v něm žil mladický elán. Byl jsem rád, že mi jeho dcera Dobromila dovolila ho vzít na naší regionální akci. Pak nastala léta, když Jenda měl větší zdravotní problémy, které nekompromisně přicházejí s přibývajícimi lety. To jsme už spolu diskutovali u něj doma v Táboře. Rád vzpomínal na začátky nadace, vydávání časopisů, na doby, které nás spojovaly.

JEHO MYŠLENKY STÁLE ŽIJÍ

Myšlenky o Přátelství rozrůzněných jsou poplatné dodnes. Dokladem toho je stále oceňování – poděkování lidí pracujících pro a s dětmi a mládeží. Nejde o žádné státní nebo organizační vyznamenání, ale poděkování zdola, od lidí, kteří cítí potřebu poděkovat těm, kteří si to zaslouží. Více lze najít na webových stránkách <http://brezovylistek.cz>

12

Jsem rád, že Bůh tomu chtěl, abychom spolu prožili mnoho krásných chvil, na které nikdy nezapomenu. Nikdy nezapomenu na momenty, když jsme spolu tvořili různé strategie a taktiky popularizace Březových lístků, 5pé.... Jsem rád, že jsem mohl tak dlouhou dobu stát po jeho boku v šíření jeho nádherných myšlenek Březových lístků, Žlutých kvítků, 5pé a Přátelství rozrůzněných.

Jiří Riki Řeháček – Bílý Riki(8)
Tábor

+420 728 511 557, Rehacek@Outlook.cz